

Е. Т. Дицки

ГОЛИ С ОБЕ СТРАНЕ ВРЕМЕНА

XXVII

пијемо алкохол на јеврејском гробљу
а онда пишамо у шипражју
Лешек не крије оно што му је у панталонама
и то оставља утисак на покојнике

примећујем да свако од нас пиша
поприлично раздвојен од присутних и одсутних
Лешек се међутим хвали оним што му
вири из панталона и то оставља утисак

на покојнике један од њих сам ја
дакле један сам од њих у часу кад се две девојке
и три младића олакшају
између гробова ко у својој кући

XXIII

ишли смо за погребном поворком лубачовским
путем и ишли смо на састанак
са смрћу крајпутном певушећи песме
о костима усопшег у зеленој долини

о костима усопшег певали смо
и о зеленој долини пуној птица и труљења

о телу покојника певали смо песме
и сећали смо се тела предака

о костима усопших и о костима
нашим сусрелим на лубачувском
пугу ко јато гусака у повратку
с ливада подоцкан увече

XX Студенткињи Универзитета Марије Кири у Лублину

пријатељи не умиру
од рака чмара
Господ Бог ће морати опет
да одстрани парче слепог црева

да бисмо доспели право у небо
пријатељи не умиру
у вишемесечним изметима
од рака чмара

што мајке изгубе из вида
оне који умиру у вишемесечним
изметима мајке губе из вида
па их натраг себи узимају

XIII

опет сам дошао у срез пшемисловски
пун богова пољских и украјинских
породица се само сужава
док ја у осами крупњам

ја сам као паганин који нема
дом међу својим покојним
дан почињем криком
сушти син тих што су поумирали

XI

жене с којима сам проводио ноћи нису криле
да су провеле ноћ са мном и нису се стиделе
кад нас је зора затекла голе с обе стране времена
те жене су желеле да то време зауставе

и да прошло време памте као дете
које им је испало из утробе и утом издахнуло
мушкарци с којима сам провео ноћи нису крили
да су провели ноћ крај тог детета

X

не још данас и не још сутра
доћи ћу ти знам угасићеш светло
да се пут не напуни трагањем
залудним ко онда кад сам лутао напосе

доћи ћу ти не пре него што се сврши дан
и не касније но што падне ноћ која ће излучити отров
само ти заштити анђеле мој мене уснулог
од змије која ће се пробудити на мојим устима

Е. Т. ДИЦКИ (Eugeniusz Tkaczyszyn Dicky, 1962). Еугенијуш Ткачишин, једини пољски писац који није дао ниједан интервју. Чак ни 2009, кад је примио највећу пољску књижевну награду „Нике”. Међу последњим објављеним књигама поменимо збирке: *Историја пољских породица*, за коју је 2006. добио награду „Гдиња”, затим *Песма о зависностима и пошчињеностима* (награде „Нике” и „Гдиња”), *Име и знамење* (награда „Силесијус”, 2012), *Норвидова љубавница* (номинација за „Нике” 2015).

Живи у Варшави, али је одрастао у Пшемислу и Олштину, где се после операције „Висла” нашла његова најближа породица, присилно исељена из Пољске због припадности украјинској устаничкој армији. Поезија Дицког тематски је дубоко повезана са историјско компликованим пољско-украјинским односима, са болним питањима идентитета, телесношћу између профаног и сакралног, са питањима матерњег језика, вероисповести, са успоменама уписаним у колективно, породично и лично сећање милиона људи на просторима данашње Пољске и Украјине. Његова поезија чита се као повест-река, стихови се надовезују, преплићу и праве утисак непоновљиве целине.

С пољског превела и белешку о песнику сачинила МИЛИЦА МАРКИЋ